

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

21 iunie 2017*

„Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Regulamentul (CE) nr. 562/2006 — Codul comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) — Articolele 20 și 21 — Trecerea frontierelor interne — Verificări în interiorul teritoriului — Reglementare națională care autorizează controale în scopul stabilirii identității persoanelor reținute într-o regiune de 30 de kilometri de la frontiera comună cu alte state părți la Convenția de aplicare a Acordului Schengen — Posibilitate de control independent de comportamentul persoanei vizate sau de existența unor împrejurări speciale — Reglementare națională care permite unele măsuri de control al persoanelor în incinta garilor feroviare”

În cauza C-9/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Amtsgericht Kehl (Tribunalul Districtual din Kehl, Germania), prin decizia din 21 decembrie 2015, primită de Curte la 7 ianuarie 2016, în procedura penală împotriva lui

A,

cu participarea:

Staatsanwaltschaft Offenburg,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii E. Regan (raportor), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 noiembrie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Möller, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de J. Vlácil și de M. Smolek, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de T. Papadopoulou, în calitate de agent;
- pentru guvernul elvețian, de R. Balzaretto, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

— pentru Comisia Europeană, de C. Cattabriga și de G. Wils, în calitate de agenți,
având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 67 alineatul (2) TFUE, precum și a articolelor 20 și 21 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO 2006, L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 (JO 2013, L 182, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 562/2006”).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri penale declanșate împotriva lui A, un resortisant german, acuzat de săvârșirea unor infracțiuni în sensul legislației germane privind produsele stupefiante, precum și de ultraj.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 În conformitate cu preambulul Protocolului (nr. 19) privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul de la Lisabona (JO 2010, C 83, p. 290):

„Înaltele părți contractante,

constatând faptul că acordurile privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnate de unele state membre ale Uniunii Europene la Schengen, la 14 iunie 1985 și, respectiv, la 19 iunie 1990, precum și acordurile conexe și normele adoptate în temeiul acordurilor menționate au fost integrate în cadrul Uniunii Europene prin Tratatul de la Amsterdam din 2 octombrie 1997;

dorind să păstreze acquis-ul Schengen, cu toate modificările și completările de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, și să îl dezvolte astfel încât să contribuie la îndeplinirea obiectivului de a oferi cetățenilor Uniunii un spațiu de libertate, securitate și justiție fără frontiere interne;

[...]

au convenit cu privire la următoarele dispoziții, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.”

- 4 Articolul 2 din acest protocol prevede:

„Acquis-ul Schengen se aplică statelor membre menționate la articolul 1, fără a aduce atingere articolului 3 din Actul de aderare din 16 aprilie 2003 și articolului 4 din Actul de aderare din 25 aprilie 2005. Consiliul se substituie Comitetului executiv înființat prin acordurile de la Schengen.”

5 Face parte din acest acquis printre altele Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183), semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990 (denumită în continuare „CAAS”), al cărei articol 2 privea traversarea frontierelor interne.

6 Potrivit articolului 2 alineatele (1)-(3) din CAAS:

„(1) Frontierele interne pot fi traversate în orice punct, fără efectuarea unui control al persoanelor.

(2) În cazul în care însă rațiuni de ordine publică sau de securitate națională o impun, o parte contractantă poate hotărî, după consultarea celorlalte părți contractante, să instituie controale la frontierele naționale pentru o perioadă limitată, în funcție de situația apărută. Dacă rațiuni de ordine publică sau securitate națională impun acțiuni imediate, partea contractantă respectivă adoptă măsurile necesare și informează celelalte părți contractante despre acest lucru cât mai curând posibil.

(3) Eliminarea controalelor efectuate asupra persoanelor la frontierele interne nu aduce atingere dispozițiilor articolului 22 sau exercitării prerogativelor poliției de menținere a ordinii pe întreg teritoriul unei părți contractante de către autoritățile competente, conform legislației respectivei părți contractante, sau cerinței de a deține, a avea asupra sa și a prezenta permisele și documentele prevăzute în legislația respectivei părți contractante.”

7 Articolul 2 din CAAS a fost abrogat cu începere de la 13 octombrie 2006, conform articolului 39 alineatul (1) din Regulamentul nr. 562/2006.

8 Potrivit articolului 2 punctele 9-11 din acest regulament:

„În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

[...]

9. «control la frontiere» înseamnă activitățile efectuate la frontiere, în conformitate cu prezentul regulament și în sensul acestuia, ca răspuns exclusiv la intenția de a trece o frontieră sau la trecerea unei frontiere, indiferent de orice alte considerente, constând în verificări la frontiere și în supravegherea frontierelor;

10. «verificări la frontiere» înseamnă verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a se asigura că persoanele, inclusiv mijloacele de transport ale acestora și obiectele aflate în posesia lor, pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească;

11. «supravegherea frontierelor» înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului de funcționare stabilit, în vederea împiedicării persoanelor să se sustragă de la verificările la frontiere.”

9 Articolul 20 din Regulamentul nr. 562/2006, intitulat „Trecerea frontierelor interne”, prevede:

„Frontierele interne pot fi trecute prin orice punct fără a fi realizată o verificare la frontieră asupra persoanelor, indiferent de cetățenie.”

10 Articolul 21 din acest regulament, intitulat „Verificări în interiorul teritoriului”, prevede:

„Eliminarea controlului la frontierele interne nu aduce atingere:

- (a) exercitării competențelor polițienești de către autoritățile competente ale statelor membre în temeiul dreptului intern, în măsura în care exercitarea respectivelor competențe nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere; acest lucru se aplică, de asemenea, și în zonele de frontieră. În sensul primei teze, exercitarea competențelor polițienești nu poate fi considerată, în special, echivalentă cu exercitarea verificărilor la frontieră în cazul în care măsurile poliției:
 - (i) nu au ca obiectiv controlul la frontiere;
 - (ii) se bazează pe informații generale și pe experiența serviciilor de poliție privind eventualele amenințări la adresa siguranței publice și vizează în special combaterea criminalității transfrontaliere;
 - (iii) sunt concepute și executate într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe;
 - (iv) sunt realizate pe baza verificărilor inopinate;

[...]

- (c) posibilității unui stat membru de a prevedea în legislația sa internă obligația de a deține și de a purta permise și alte documente;
- (d) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația resortisanților țărilor terțe de a-și raporta prezența pe teritoriul său, în conformitate cu dispozițiile articolului 22 din [CCAS].”

Dreptul german

Legea privind poliția federală

11 În secțiunea 1, intitulată „Misiuni și atribuții”, din Gesetz über die Bundespolizei (Legea privind poliția federală) din 19 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 2978, denumită în continuare „BPolG”) este inclus articolul 2 din această lege, intitulat el însuși „Protecția frontierelor”, care prevede:

„(1) Poliția federală este însărcinată cu protecția teritoriului federal prin intermediul unei supravegheri polițienești a frontierelor (protecția frontierelor), cu excepția cazului în care un land, pe baza unui acord cu statul federal, îndeplinește misiunile de poliție a frontierelor cu resursele proprii.

(2) Protecția frontierelor cuprinde:

1. supravegherea polițienească a frontierelor,
2. controlul polițienesc al traficului transfrontalier, inclusiv
 - a) verificarea documentelor care permit trecerea frontierei și a dreptului de trecere a frontierei,
 - b) investigațiile la frontieră,
 - c) prevenirea amenințărilor,
3. într-o zonă care se întinde până la 30 de kilometri de la frontieră și, pornind de la frontiera maritimă, pe o rază de 50 de kilometri, prevenirea amenințărilor care aduc atingere securității frontierei.

În vederea securizării zonei de frontieră, Ministerul Federal de Interne este autorizat să extindă prin decret, cu aprobarea Bundesrat, teritoriul definit la primul alineat punctul 3, pornind de la frontiera maritimă, în măsura în care supravegherea frontierelor în zona de coastă germană o impune. Decretul trebuie să identifice în mod precis traseul liniei interne care delimitează zona de frontieră extinsă. Pornind de la frontiera maritimă, această linie nu trebuie să depășească o zonă lată de 80 de kilometri.

(3) Acordul prevăzut la alineatul 1 trebuie stabilit sub forma unui acord scris încheiat între Ministerul Federal de Interne și landul interesat, și publicat în *Bundesanzeiger* [Jurnalul Oficial german]. Acordul trebuie să reglementeze modalitățile de cooperare între poliția federală și poliția landului.

(4) Dacă poliția unui land îndeplinește misiunile prevăzute la alineatul 1 cu propriile resurse, în acord cu Bund-ul, executarea acestor misiuni intră sub incidența legii care se aplică poliției landului.”

- 12 În secțiunea 1 menționată, articolul 3 din legea menționată, intitulat „Poliția feroviară”, prevede, la alineatul 1:

„În incinta instalațiilor feroviare ale căilor ferate federale, poliția federală are sarcina de a preveni riscurile pentru siguranța publică sau pentru ordinea publică care:

1. prezintă o amenințare pentru utilizatori, pentru instalații sau pentru funcționarea căilor ferate sau
2. apar în cadrul funcționării trenurilor sau a instalațiilor feroviare.”

- 13 În aceeași secțiune 1, articolul 12 din BPolG, intitulat „Urmărirea penală a infracțiunilor”, prevede la alineatul (1):

„Poliția federală asigură misiunile în materie polițienească în domeniul urmăririi penale (articolele 161 și 163 din Codul de procedură penală) în măsura în care există o infracțiune prezumată (articolul 12 alineatul 2 din Codul penal) care

1. vizează securitatea frontierei sau executarea atribuțiilor vizate la articolul 2,
2. face obiectul urmăririi penale în conformitate cu dispozițiile Legii privind pașapoartele, ale Legii privind șederea sau ale Legii referitoare la azil, în măsura în care această infracțiune a fost săvârșită prin trecerea frontierei sau în legătură directă cu această trecere,
3. trebuie să permită o trecere a frontierei prin inducere în eroare, amenințări, violențe sau prin orice alt mijloc ilegal, în măsura în care infracțiunea este stabilită în cadrul controlului traficului transfrontalier,
4. permite unui bun să treacă frontiera fără autorizare administrativă ca element constitutiv al dispoziției penale, în măsura în care controlul interzicerii introducerii nu este atribuit poliției federale prin sau în temeiul unei legi,

[...]”

- 14 În secțiunea 2 din BPolG intitulată „Competențe”, subsecțiunea 2 partea 1, figurează articolul 22 din această lege, intitulat „Interogatoriul și obligația de informare”, care prevede la alineatele (1) și (1a) următoarele:

„(1) Poliția federală poate interoga o persoană dacă faptele permit să se prezume că această persoană poate furniza informații relevante pentru executarea unei misiuni care revine poliției federale. În scopul interogării, persoana poate fi reținută. La cerere, persoana trebuie să prezinte spre examinare documentele de identitate pe care le deține.

(1a) Pentru a preveni sau pentru a opri o intrare ilegală pe teritoriul Republicii Federale Germania, poliția federală poate, în trenurile și în instalațiile feroviare ale căilor ferate ale statului federal (articolul 3), în măsura în care este îndreptățită să prezume, pe baza cunoașterii situației sau a experienței poliției de frontieră, că aceste echipamente vor fi utilizate pentru intrarea ilegală, precum și într-o instalație utilizată la transportul aerian sau în instalațiile unui aeroport civil (articolul 4) internațional, să rețină pentru o perioadă scurtă și să interogheze orice persoană și să îi solicite acesteia să îi prezinte, în vederea controlului, documentele de identitate pe care aceasta le are asupra sa sau documentele necesare pentru trecerea frontierei și să examineze obiectele care se află în posesia persoanei respective.”

- 15 În secțiunea 2 subsecțiunea 2 partea 1 figurează articolul 23 din legea menționată, intitulat la rândul său „Identificarea și controlul documentelor”, ale cărui alineate (1) și (3) au următorul cuprins:

„(1) Poliția federală poate verifica identitatea unei persoane

1. pentru a preveni un pericol,
2. în cadrul controlului polițienesc al traficului transfrontalier,
3. într-o zonă care se întinde până la 30 de kilometri dincolo de frontieră, pentru a preveni sau pentru a împiedica orice intrare ilegală pe teritoriul federal sau pentru a preveni infracțiuni în sensul articolului 12 alineatul (1) punctele 1-4,
4. în cazul în care persoana este prezentă într-un sediu al poliției federale [articolul 1 alineatul (3)], într-o instalație sau într-un local feroviar federal (articolul 3), în instalațiile aeroportuare destinate traficului aerian (articolul 4), în sediul unui organism constituțional sau al unui minister federal (articolul 5), la un punct de trecere a frontierei (articolul 61) sau în imediata apropiere a acestor instalații și faptele permit să se considere că pot fi săvârșite infracțiuni prin care persoanele care se află în aceste instalații sau în apropierea lor sau aceste instalații înseși sunt amenințate în mod direct și dacă verificarea identității este necesară din cauza pericolului prezent sau a informațiilor privind persoana sau
5. pentru protecția unor drepturi private.

[...]

(3) În scopul identificării, poliția federală poate lua măsurile necesare. În special, aceasta poate să rețină persoana interesată, o poate interoga în legătură cu identitatea sa și îi poate solicita să prezinte în vederea examinării documentele sale de identitate. În cadrul controlului polițienesc al traficului de frontieră, poliția federală poate solicita de asemenea ca persoana interesată să furnizeze documente care permit trecerea frontierei. Persoana interesată poate fi reținută și dusă la comisariatul de poliție dacă identitatea acesteia sau dreptul său de a trece frontiera nu pot fi stabilite în orice alt mod sau pot fi stabilite numai cu prețul unor dificultăți serioase. În condițiile prevăzute în a patra teză, persoana interesată și obiectele pe care le transportă pot fi percheziționate, în căutarea unor elemente care pot fi folosite pentru stabilirea identității sale.

[...]”

Codul penal

- 16 Potrivit articolului 113 alineatul 1 din Strafgesetzbuch (Codul penal, BGBl 1998 I, p. 3322), fapta unei persoane de a se opune în mod violent sau amenințând cu violența sau atacarea unui funcționar public sau a unui soldat al forțelor armate germane aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu care îndeplinește o funcție ce implică punerea în executare a unor legi, regulamente, sentințe, hotărâri judecătorești sau ordonanțe se pedepsește cu închisoare de până la trei ani sau cu amendă.
- 17 În temeiul alineatului 3 al acestui articol 113, fapta nu se pedepsește dacă acțiunea în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu este legală.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 18 La 1 aprilie 2014, A a trecut pe jos Podul Europei dinspre Strasbourg (Franța) spre Kehl (Germania) și s-a deplasat imediat către gara Deutsche Bahn AG, aflată la o distanță de aproximativ 500 de metri.
- 19 Doi polițiști de patrulă din cadrul poliției federale germane l-au observat din piața din fața gării. În temeiul articolului 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG, acești polițiști l-au supus pe A unui control al identității.
- 20 Întrucât A s-a opus controlului prin violență, i s-a reproșat că a săvârșit infracțiunea de ultraj prevăzută la articolul 113 alineatul 1 din Codul penal.
- 21 Amtsgericht Kehl (Tribunalul Districtual din Kehl, Germania) a considerat că ultrajul era dovedit și că A trebuia sancționat, în măsura în care actele ofițerilor de poliție efectuate în exercitarea funcțiilor lor erau legale. Această instanță consideră că, în lumina articolului 23 alineatul (1) punctul 3 sau a articolului 22 alineatul (1a) din BPolG, controlul identității lui A de către polițiștii din cadrul poliției federale era legal.
- 22 Instanța de trimitere are însă îndoieli cu privire la compatibilitatea acestor dispoziții cu dreptul Uniunii, care trebuie să fie aplicat cu prioritate. Ea face trimitere, în această privință, la Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli (C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363). Potrivit instanței menționate, în cazul în care aceste îndoieli ar fi fondate, tentativa lui A de a se sustrage prin violență de la stabilirea identității sale nu ar fi pedepsibilă în sensul articolului 113 din Codul penal.
- 23 În aceste condiții, Amtsgericht Kehl (Tribunalul Districtual din Kehl) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul [nr. 562/2006] sau alte reglementări ale Uniunii [...] trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care conferă organelor de poliție ale statului membru respectiv competența să controleze identitatea oricărei persoane, independent de comportamentul acesteia și de existența unor împrejurări particulare, într-o zonă de până la 30 de kilometri de la frontiera internă a acestui stat membru cu statele semnatare ale [CAAS] în scopul prevenirii sau al împiedicării intrării ilegale a persoanelor pe teritoriul acestui stat membru, precum și al prevenirii săvârșirii anumitor infracțiuni privind securitatea frontierei de stat sau controalele la frontieră sau care sunt săvârșite în legătură cu trecerea frontierei, fără a se reintroduce temporar controalele la respectiva frontieră internă, în conformitate cu articolul 23 și următoarele din [Regulamentul nr. 562/2006]?
- 2) Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul [nr. 562/2006] sau alte reglementări ale Uniunii [...] trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care conferă organelor de poliție ale statului membru respectiv competența să oprească pentru o perioadă scurtă orice persoană în trenurile sau în instalațiile feroviare ale acestui stat

membru, să o interogheze și să îi solicite să prezinte spre verificare documentele de identitate sau documentele de trecere a frontierei, precum și să verifice bunurile aflate în posesia acesteia, în scopul prevenirii sau al împiedicării intrării ilegale a persoanelor pe teritoriul acestui stat membru, în cazul în care cunoașterea situației sau experiența poliției de frontieră permit să se prezume că aceste trenuri sau instalații feroviare sunt utilizate pentru trecerea ilegală a frontierei, iar intrarea se face dinspre un stat semnatar al [CAAS], fără a se reintroduce temporar controalele la respectiva frontieră internă, în conformitate cu articolul 23 și următoarele din [Regulamentul nr. 562/2006]?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 24 Guvernul german invocă inadmisibilitatea întrebărilor preliminare susținând în cadrul ședinței că, chiar în cazul în care Curtea ar răspunde afirmativ la întrebările adresate și în care, prin urmare, controlul în discuție în litigiul principal ar fi contrar articolelor 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006, un astfel de răspuns nu ar viza legalitatea acțiunii poliției germane. Prin urmare, potrivit acestui guvern, întrebările adresate nu sunt pertinente.
- 25 În această privință, trebuie arătat că instanța de trimitere precizează în cererea de decizie preliminară că are nevoie de un răspuns la întrebările adresate pentru a putea decide dacă trebuie să aplice inculpatului o pedeapsă pentru ultraj, în temeiul dreptului național în discuție în litigiul principal, în special articolul 113 alineatul (1) din Codul penal. Această instanță pornește de la interpretarea dreptului național potrivit căreia, în ipoteza în care controlul de identitate în discuție ar fi avut loc fără temei juridic, ca urmare a faptului că dispozițiile naționale pe care se întemeia polițistul ar fi considerate contrare dreptului Uniunii, inculpatul nu ar putea fi pedepsit pentru ultraj în temeiul articolului 113 alineatul 1 din Codul penal.
- 26 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei cereri formulate de o instanță națională este posibil numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea din 22 decembrie 2008, *Regie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, punctul 46, Hotărârea din 8 septembrie 2009, *Budějovický Budvar*, C-478/07, EU:C:2009:521, punctul 63, precum și Hotărârea din 22 iunie 2010, *Melki și Abdeli*, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 27).
- 27 Prin urmare, în speță, este necesar ca, indiferent de îndoielile care au fost formulate în această privință de guvernul german, Curtea să considere stabilite circumstanțele factuale și legale prezentate de instanța de trimitere. Or, în lumina acestor circumstanțe, nu poate fi exclus faptul că răspunsul Curții la întrebările referitoare la interpretarea articolului 67 TFUE, precum și a articolelor 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 să fie de natură să permită instanței de trimitere să soluționeze litigiul principal.
- 28 În aceste condiții, prezenta cerere de decizie preliminară trebuie declarată admisibilă.

Cu privire la prima întrebare

- 29 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care conferă serviciilor de poliție din statul membru interesat competența de a verifica identitatea oricărei persoane, într-o zonă de 30 de kilometri de la frontiera terestră a acestui stat membru cu alte state părți la CAAS, în scopul de a preveni sau de a opri intrarea sau șederea ilegale pe teritoriul statului membru respectiv sau de a preveni anumite infracțiuni care aduc atingere securității frontierei sau punerii în aplicare a protecției frontierelor sau care sunt săvârșite în cadrul trecerii frontierei, independent de comportamentul persoanei în cauză și de existența unor împrejurări speciale, fără a exista totuși o reintroducere temporară a controlului la frontiera internă vizată, în temeiul articolelor 23-26 din Regulamentul nr. 562/2006.
- 30 Cu titlu prealabil, trebuie amintit că articolul 67 alineatul (2) TFUE, care face parte din titlul V, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, din Tratatul FUE, prevede că Uniunea asigură absența controalelor asupra persoanelor la frontierele interne. Articolul 77 alineatul (1) litera (a) TFUE prevede că Uniunea dezvoltă o politică care urmărește să asigure absența oricărui control asupra persoanelor la trecerea acestor frontiere, indiferent de cetățenie (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 48).
- 31 După cum reiese din considerentul (1) al Regulamentului nr. 562/2006, eliminarea controlului la trecerea frontierelor interne este un element constitutiv al obiectivului Uniunii, enunțat la articolul 26 TFUE, de creare a unui spațiu fără frontiere interne, în care libera circulație a persoanelor este asigurată (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 49).
- 32 Articolul 20 din acest regulament prevede că frontierele interne pot fi trecute prin orice punct fără a fi realizată o verificare la frontiere asupra persoanelor, indiferent de cetățenie. Potrivit articolului 2 punctul 10 din regulamentul menționat, sintagma „verificări la frontiere” desemnează verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a garanta că persoanele pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească (Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 67, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 51).
- 33 Articolul 72 TFUE prevede că titlul V din Tratatul FUE nu aduce atingere exercitării responsabilităților care revin statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 52).
- 34 Articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006 prevede că eliminarea controlului la frontierele interne nu aduce atingere exercitării competențelor polițienești de către autoritățile competente ale statelor membre în temeiul legislației interne, în măsura în care exercitarea respectivelor competențe nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, și că acest lucru se aplică de asemenea în zonele de frontieră (Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 69, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 53).
- 35 Potrivit celei de a doua teze a acestei dispoziții, exercitarea competențelor polițienești nu poate fi considerată în special echivalentă cu exercitarea verificărilor la frontiere în cazul în care măsurile poliției nu au ca obiectiv controlul la frontiere, se bazează pe informații generale și pe experiența serviciilor de poliție privind eventualele amenințări la adresa siguranței publice și vizează în special combaterea criminalității transfrontaliere, sunt concepute și executate într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe și sunt realizate pe baza

verificărilor inopinate (Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 70, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 54).

- 36 Pe de altă parte, posibilitatea unui stat membru de a prevedea în legislația sa internă obligația de a deține și de a purta permise și alte documente, în temeiul articolului 21 litera (c) din Regulamentul nr. 562/2006, nu este afectată de eliminarea controalelor la frontierele interne (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 63 și jurisprudența citată).
- 37 În aceste condiții, respectarea dreptului Uniunii și în special a articolelor 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 trebuie să fie asigurată prin instituirea și prin respectarea unui cadru legislativ care să garanteze că exercitarea practică a competenței care constă în efectuarea unor controale de identitate nu poate avea un efect echivalent celui al verificărilor la frontiere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 68).
- 38 În special, în prezența unor indicii ale existenței unui efect echivalent cu cel al verificărilor la frontieră, conformitatea acestor controale cu articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006 ar trebui să fie asigurată prin precizările și limitările care reprezintă cadrul exercitării practice a competențelor de poliție de care dispun statele membre, cadru care ar trebui să fie de natură să evite un astfel de efect echivalent (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 70 și jurisprudența citată).
- 39 În această privință, o legislație națională care conferă organelor de poliție competența de a efectua controale de identitate, competență care, pe de o parte, este limitată la zona de frontieră a statului membru cu alte state membre și, pe de altă parte, este independentă de comportamentul persoanei controlate și de împrejurările particulare care dovedesc existența unui risc pentru ordinea publică, trebuie printre altele să îndrume puterea de apreciere de care dispun aceste autorități în aplicarea practică a competenței respective (Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 74).
- 40 Curtea a subliniat de asemenea că, cu cât sunt mai numeroase indiciile existenței unui posibil efect echivalent, în sensul articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006, care rezultă din obiectivul urmărit de controalele efectuate într-o zonă de frontieră, din sfera teritorială de aplicare a acestor controale și din existența unei distincții între temeiul controalelor menționate și cel al controalelor efectuate în restul teritoriului statului membru în cauză, cu atât precizările și limitările care condiționează exercitarea de către statele membre a competenței lor de poliție într-o zonă de frontieră trebuie să fie mai stricte și mai riguros respectate, pentru a nu periclita realizarea obiectivului privind eliminarea controalelor la frontierele interne enunțat la articolul 3 alineatul (2) TUE, la articolul 26 alineatul (2) TFUE și la articolul 67 alineatul (1) TFUE și prevăzut la articolul 20 din Regulamentul nr. 562/2006 (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 75).
- 41 În sfârșit, limitarea impusă ar trebui să fie suficient de precisă și de detaliată pentru ca atât necesitatea controalelor, cât și măsurile concrete de control autorizate să poată face ele însele obiectul unor controale (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 76).
- 42 În primul rând, în ceea ce privește controalele, precum cele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG, care constituie dispoziția menționată de instanța de trimitere în prima sa întrebare, trebuie să se constate că aceste controale nu au loc „la frontieră” sau la momentul trecerii frontierei, ci în interiorul teritoriului național. În plus, reiese din dosarul prezentat Curții că controalele în discuție în litigiul principal au avut loc în gara Deutsche Bahn din Kehl, situată la aproximativ 500 de metri de frontiera internă dintre Germania și Franța.

- 43 Prin urmare, controalele menționate constituie verificări în interiorul teritoriului unui stat membru, prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 562/2006 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2010, *Melki și Abdeli*, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 68, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, *Adil*, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 56).
- 44 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectivul urmărit de reglementarea germană care prevede controalele la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG, reiese din informațiile furnizate Curții că revine instanței naționale sarcina să verifice dacă obiectivele urmărite de controalele prevăzute de această dispoziție se disting sub anumite aspecte esențiale de cele urmărite prin verificările la frontiere în sensul articolului 2 punctul 10 din Regulamentul nr. 562/2006.
- 45 În această privință, trebuie amintit că, potrivit acestei din urmă dispoziții, sintagma „verificări la frontiere” desemnează verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a garanta că persoanele pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească.
- 46 Or, controalele de identitate și de documente prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG urmăresc nu numai să prevină sau să oprească o intrare ilegală pe teritoriul german, ci și să prevină infracțiunile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) punctele 1-4 din BPolG. Reiese din decizia de trimitere că această dispoziție vizează în special infracțiunile care aduc atingere securității frontierei precum și pe cele pretins săvârșite prin trecerea frontierei și care sunt contrare dispozițiilor Legii referitoare la pașapoarte, ale Legii privind șederea sau ale Legii privind azilul.
- 47 Faptul că controalele întemeiate pe articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG urmăresc astfel să prevină sau să oprească o intrare ilegală pe teritoriul Republicii Federale Germania sau să prevină infracțiuni precum cele care aduc atingere securității frontierei sau executării misiunilor poliției federale, în timp ce articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006 nu urmărește în mod expres acest obiectiv, nu implică existența unui obiectiv de control la frontiere contrar articolului 21 litera (a) punctul (i) (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iulie 2012, *Adil*, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 64).
- 48 Pe de o parte, articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006 nu prevede nici o listă exhaustivă a condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească măsurile de poliție pentru a nu fi considerate ca având un efect echivalent celui al verificărilor la frontiere, nici o listă exhaustivă a obiectivelor pe care le pot urmări aceste măsuri de poliție. Această interpretare este susținută de folosirea sintagmei „în special” la articolul 21 litera (a) a doua teză și la articolul 21 litera (a) punctul (ii) din Regulamentul nr. 562/2006 (Hotărârea din 19 iulie 2012, *Adil*, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 65).
- 49 Pe de altă parte, nici articolul 79 alineatul (1) și alineatul (2) litera (c) TFUE, care prevede dezvoltarea de către Uniune a unei politici comune de imigrare al cărei scop este de a asigura printre altele prevenirea imigrării ilegale și a șederii ilegale, nici Regulamentul nr. 562/2006 nu exclud competența statelor membre în domeniul combaterii imigrației clandestine și a șederii ilegale, chiar dacă este evident că acestea din urmă trebuie să își adapteze legislația în acest domeniu astfel încât să asigure respectarea dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 decembrie 2011, *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, punctele 30 și 33).
- 50 Astfel, prevederile articolului 21 literele (a)-(d) din Regulamentul nr. 562/2006, precum și modul de redactare a articolului 72 TFUE confirmă că eliminarea controalelor la frontierele interne nu a adus atingere responsabilităților care revin statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne (Hotărârea din 19 iulie 2012, *Adil*, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 66).

- 51 În consecință, obiectivul prevenirii sau al opririi unei intrări ilegale pe teritoriul federal german sau al prevenirii unor infracțiuni, urmărit de articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG, nu presupune în sine ca controalele efectuate în aplicarea acestei dispoziții să aibă un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, interzis de articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006.
- 52 În al treilea rând, în ceea ce privește aspectul dacă exercitarea competențelor în materie de control acordate, în speță, prin articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG are un efect echivalent în sensul articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006, trebuie amintit că faptul că sfera teritorială de aplicare a competențelor menționate este limitată la o zonă frontalieră nu este suficient, în sine, pentru constatarea unui asemenea efect. Astfel, prima teză a acestei din urmă dispoziții se referă expres la exercitarea competențelor polițienești de către autoritățile competente ale statului membru în temeiul legislației interne și în zonele de frontieră (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 72, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctul 69).
- 53 Cu toate acestea, controalele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG sunt supuse, în ceea ce privește sfera teritorială de aplicare, unor norme speciale în raport cu alte dispoziții ale aceluiași articol 23, element care are putea, la rândul său, să constituie un indiciu al existenței unui asemenea efect echivalent (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 72).
- 54 În această privință, nu reiese din decizia de trimitere că controalele reglementate de articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG se întemeiază pe cunoașterea situației sau pe experiența poliției, astfel cum prevede articolul 21 litera (a) punctul (ii) din Regulamentul nr. 562/2006.
- 55 Prin urmare, se pare că controalele respective sunt autorizate independent de comportamentul persoanei vizate și de împrejurările care dovedesc existența unui risc pentru ordinea publică.
- 56 În plus, nu reiese din dosarul prezentat Curții că controalele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG sunt efectuate, conform articolului 21 litera (a) punctul (iii) din Regulamentul nr. 562/2006, într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe ale Uniunii.
- 57 În special, articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG nu conține nici precizări, nici limitări ale competenței acordate de această dispoziție, referitoare în special la intensitatea și la frecvența controalelor care pot fi efectuate pe această bază juridică, care să aibă ca obiectiv evitarea situației în care aplicarea și exercitarea practică a acestei competențe de către autoritățile competente să conducă la controale care să aibă un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere în sensul articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363, punctul 73). Cu toate acestea, revine instanței de trimitere, singura competentă să se pronunțe cu privire la fapte, sarcina de a verifica dacă situația se prezintă, în practică, astfel.
- 58 Prin urmare, rezultă că controalele realizate în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) punctul 3 menționat din BPolG pot fi efectuate într-o zonă de frontieră pe o rază de 30 de kilometri fără ca această dispoziție să prevadă vreo precizare sau limitare.
- 59 În aceste condiții, trebuie să se constate că competențele conferite de articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG trebuie să facă obiectul unui cadru de reglementare care să îndeplinească cerințele enunțate la punctele 38-41 din prezenta hotărâre. Astfel, în lipsa unor asemenea precizări și limitări, ele însele sunt suficient de precise și de detaliate în legislația națională pentru a condiționa intensitatea, frecvența și selectivitatea controalelor, nu poate fi exclus ca exercitarea practică a

competențelor de poliție acordate de dreptul german să conducă, prin încălcarea articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006, la controale care au un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere.

- 60 În al patrulea rând, guvernul german susține, în această privință, că dispozițiile legislative în discuție în litigiul principal sunt completate de alte dispoziții din dreptul național, în special de articolul 15 din BPolG, care prevede aplicarea principiului proporționalității la măsurile luate de poliție, precum și o reglementare administrativă, denumită „BRAS 120”, și un decret administrativ. Potrivit acestui guvern, dispozițiile respective completează limitarea controalelor efectuate în aplicarea BPolG și sunt suficiente pentru a garanta că exercitarea practică a competenței poliției care constă în efectuarea controalelor de identitate nu poate avea un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere.
- 61 Cu toate acestea, revine instanței de trimitere, singura competentă să se pronunțe cu privire la asemenea fapte, pe de o parte, sarcina de a determina dacă astfel de dispoziții erau în vigoare la momentul faptelor din litigiul principal și, pe de altă parte, de a verifica dacă aceste dispoziții prevăd o limitare a controalelor efectuate în temeiul BPolG, în conformitate cu jurisprudența Curții, pentru a se evita ca astfel de controale să poată fi considerate ca având un efect echivalent cu o verificare la frontieră.
- 62 În lipsa unei asemenea limitări în legislația națională, nu s-ar putea considera că controalele respective, pe de o parte, au loc în mod selectiv, ieșind astfel de sub incidența caracterului sistematic pe care îl au verificările la frontieră, și, pe de altă parte, sunt măsuri de poliție aplicate pe baza unor verificări inopinate, astfel cum impune articolul 21 litera (a) punctele (iii) și (iv) din Regulamentul nr. 562/2006.
- 63 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care conferă serviciilor de poliție din statul membru interesat competența de a verifica identitatea oricărei persoane, într-o zonă de 30 de kilometri de la frontiera terestră a acestui stat membru cu alte state părți la CAAS, în scopul de a preveni sau de a opri intrarea sau șederea ilegală pe teritoriul statului membru respectiv sau de a preveni anumite infracțiuni care aduc atingere securității frontierei, independent de comportamentul persoanei în cauză și de existența unor împrejurări speciale, cu excepția cazului în care această reglementare prevede limitarea necesară a acestei competențe care să garanteze că exercitarea practică a acesteia nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Cu privire la a doua întrebare

- 64 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite serviciilor de poliție ale statului membru respectiv să efectueze în trenurile sau în instalațiile feroviare ale acestui stat membru controale ale identității sau ale documentelor de trecere a frontierei ale oricărei persoane, precum și să oprească pentru o scurtă perioadă și să interogheze orice persoană în acest scop, în cazul în care, pe baza unor informații materiale sau a experienței poliției de frontieră, se bănuiește că trenurile sau instalațiile feroviare respective sunt utilizate pentru intrarea ilegală pe teritoriul statului membru respectiv și atunci când această intrare se face dinspre un stat membru care a aderat la CAAS, pentru a preveni sau pentru a opri intrarea ilegală pe teritoriul statului membru interesat, fără însă a se reintroduce temporar controalele la respectiva frontieră internă, în conformitate cu articolele 23-26 din Regulamentul nr. 562/2006.

- 65 Această întrebare este adresată în cazul în care Curtea consideră, în ceea ce privește prima întrebare, că controalele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG sunt contrare articolelor 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006.
- 66 Ținând seama de răspunsul la prima întrebare, este necesar să se constate, în primul rând, că controalele prevăzute la articolul 22 alineatul (1a) din BPolG, care constituie dispoziția vizată de instanța de trimitere în a doua întrebare, și în special controlul în discuție în litigiul principal nu sunt efectuate „la frontiere” sau la momentul trecerii frontierei, ci în interiorul teritoriului național.
- 67 În al doilea rând, trebuie să se verifice dacă obiectivul controalelor prevăzute de această dispoziție este același cu cel al controalelor la frontiere, în sensul Regulamentului nr. 562/2006. În această privință, reiese din dosarul prezentat Curții că dispoziția menționată urmărește să prevină sau să oprească o intrare ilegală pe teritoriul Republicii Federale Germania.
- 68 Astfel cum reiese de la punctul 51 din prezenta hotărâre, obiectivul de a preveni sau de a opri o intrare ilegală pe teritoriul federal german, urmărit de dispoziția în discuție în litigiul principal, nu presupune, în sine, ca controalele efectuate în aplicarea BPolG să aibă un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, interzis prin articolul 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006. Totuși, spre deosebire de controalele prevăzute la articolul 23 alineatul (1) punctul 3 din BPolG, controalele prevăzute la articolul 22 alineatul 1a din această lege au numai obiectivul de a preveni sau de a opri o intrare ilegală pe teritoriul federal german, ceea ce ar putea constitui un indiciu că aceste controale au un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, interzis prin articolul 21 litera (a) menționat.
- 69 În al treilea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare teritorial al articolului 22 alineatul (1a) din BPolG, trebuie arătat că această dispoziție nu prevede nicio regulă specială în ceea ce privește domeniul de aplicare menționat în care verificările prevăzute de dispoziția respectivă pot avea loc și, prin urmare, nu distinge între exercitarea unor astfel de controale într-o zonă de frontieră și exercitarea acesteia în restul teritoriului național.
- 70 În al patrulea rând, reiese din dosarul de care dispune Curtea că controalele prevăzute la articolul 22 alineatul (1a) din BPolG se întemeiază pe faptul că poliția federală este îndreptățită să prezume, pe baza cunoașterii situației sau a experienței poliției de frontieră, că echipamentele menționate în această dispoziție vor fi utilizate în vederea unei intrări ilegale, ceea ce, potrivit articolului 21 litera (a) punctul (ii) din Regulamentul nr. 562/2006, constituie de asemenea un indiciu că dispoziția respectivă nu are un efect echivalent cu o verificare la frontiere.
- 71 În al cincilea rând, nu reiese din dosarul de care dispune Curtea dacă și în ce măsură controalele prevăzute la articolul 22 alineatul (1a) din BPolG sunt efectuate într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe ale Uniunii.
- 72 Astfel cum s-a amintit deja la punctul 40 din prezenta hotărâre, cu cât sunt mai numeroase indiciile privind existența unui posibil efect echivalent, în sensul articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006, cu atât precizările și limitările care condiționează exercitarea de către statele membre a competenței lor de poliție într-o zonă de frontieră trebuie să fie mai stricte și respectate cu strictețe. În speță, un asemenea indiciu se regăsește în obiectivul urmărit de controalele prevăzute la articolul 22 alineatul (1a) din BPolG, care nu este diferit de cele urmărite de verificările la frontiere, în special în măsura în care aceste controale urmăresc să prevină sau să oprească o intrare ilegală pe teritoriul german, ceea ce coincide în parte cu definiția dată la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul nr. 562/2006, care prevede că verificările la frontiere au ca obiectiv să garanteze că persoanele pot fi autorizate să intre pe teritoriul statului membru.
- 73 În al șaselea rând, în aceste condiții, revine instanței de trimitere, singura competentă să se pronunțe asupra faptelor, sarcina de a verifica dacă reglementarea germană conține precizări și limitări, ele însele suficient de precise și detaliate, de natură să condiționeze intensitatea, frecvența și selectivitatea

controalelor prevăzute la articolul 22 alineatul (1a) din BPolG pentru a se asigura că exercitarea practică a competențelor de poliție acordate de dreptul german nu conduce, cu încălcarea articolului 21 litera (a) din Regulamentul nr. 562/2006, la controale care au un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere.

- 74 Astfel, numai dacă se dovedește că o asemenea limitare există în reglementarea germană s-ar putea considera că controalele menționate, pe de o parte, au loc în mod selectiv, neavând astfel caracterul sistematic pe care îl au verificările la frontiere, și, pe de altă parte, constituie măsuri de poliție aplicate pe baza unor verificări inopinate, după cum impune articolul 21 litera (a) punctele (iii) și (iv) din Regulamentul nr. 562/2006.
- 75 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite serviciilor de poliție ale statului membru respectiv să efectueze în trenurile sau în instalațiile feroviare ale acestui stat membru controale ale identității sau ale documentelor de trecere a frontierei ale oricărei persoane, precum și să oprească pentru o scurtă perioadă și să interogheze orice persoană în acest scop, în cazul în care controalele respective sunt întemeiate pe informații materiale sau pe experiența poliției de frontieră, cu condiția ca exercitarea controalelor menționate să fie supusă în dreptul național unor precizări și unor limite care să determine intensitatea, frecvența și selectivitatea controalelor respective, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) **Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care conferă serviciilor de poliție din statul membru interesat competența de a verifica identitatea oricărei persoane, într-o zonă de 30 de kilometri de la frontiera terestră a acestui stat membru cu alte state părți la Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990, în scopul de a preveni sau de a opri intrarea sau șederea ilegale pe teritoriul statului membru respectiv sau de a preveni anumite infracțiuni care aduc atingere securității frontierei, independent de comportamentul persoanei în cauză și de existența unor împrejurări speciale, cu excepția cazului în care această reglementare prevede limitarea necesară a acestei competențe care să garanteze că exercitarea practică a acesteia nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.**

- 2) **Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 562/2006, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 610/2013, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite serviciilor de poliție ale statului membru respectiv să efectueze în trenurile sau în instalațiile feroviare ale acestui stat membru controale ale identității sau ale documentelor de trecere a frontierei ale oricărei persoane, precum și să oprească pentru o scurtă perioadă și să interogheze orice persoană în acest scop, în cazul în care controalele respective sunt întemeiate pe informații materiale sau pe experiența poliției de frontieră, cu condiția ca exercitarea controalelor menționate să fie supusă în dreptul național unor precizări și unor limite care să determine intensitatea, frecvența și selectivitatea controalelor respective, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.**

Semnături